

PSALM 26¹

In deze psalm onderwerpt de Godvruchtige David zich aan een plechtig gerechtelijk onderzoek, niet door God en zijn land, maar door God en zijn geweten. Als bewijs hiervan voert hij aan:

1. Zijn voortdurend acht geven op God en zijn genade (vers 3);
2. Zijn ingewortelden afkeer van zonde en zondaren (vers 4 en 5);
3. Zijn oprechte genegenheid (liefde) voor de inzettingen van God en zijn zorg er voor (vers 6 t/m 8);

Nadat hij zijn oprechtheid heeft bewezen:

4. Bidt hij het oordeel af van de goddelozen (vers 9 en 10);
5. Geeft hij zich over aan de genade en barmhartigheid van God, met een vast besluit om aan zijn oprechtheid vast te houden en aan zijn hoop op God (vers 11 t/m 12). Bij het zingen van deze psalm moeten wij onszelf en elkaar leren wat wij moeten zijn en doen, teneinde de gunst van God te verkrijgen en troost te smaken in ons eigen geweten, en er ons mee te vertroosten, zoals David het hier doet indien wij door genade enigermate aan die hoedanigheid beantwoorden. De geleerde Amyraldus oppert de mening dat David hier door de geest van de profetie geleid wordt, om van zichzelf te spreken als type van Christus, van wie wat hij hier zegt van zijn vlekkeloze onschuld, volkomen waar was, en van Hem alleen, en op Hem kunnen wij het onder het zingen van deze psalm toepassen. Wij zijn alleen volmaakt in Hem.

Het is waarschijnlijk dat David deze psalm geschreven heeft toen hij vervolgd werd door Saul en zijn aanhangers, die om enige schijn van recht te geven aan hun onzinnige woede hem voorstelden als een zeer slecht man, en hem vals van vele grote misdaden en van ergerlijk wangedrag beschuldigden. Zij huldten hem in de huiden van wilde dieren, ten einde acht op hem te kunnen maken. De onschuld zelf is geen beschutting voor de naam, hoewel zij het wel is voor de borst, tegen de pijlen van de laster. Hierin was hij een type van Christus, die tot een smaad van mensen was gemaakt en aan Zijn volgelingen heeft voorzegd dat ook tegen hen allerlei kwaad vals gesproken zal worden. Zie nu wat David doet in dat geval:

Vers 1: "Een psalm van David! Doe mij recht, HEERE! want ik wandel in mijn oprechtheid; en ik vertrouw op den HEERE, ik zal niet wankelen."

Hij beroept zich op Gods rechtvaardig oordeel, "*Doe mij recht, Heere. Weest U Rechter tussen mij en mijn vervolgers; tussen de vervolger en de arme gevangene; breng er mij af met eer en maak hen te schande die mij vals beschuldigen.*"

Saul, die zelf opperrechter was in Israël, was zijn vijand, zijn tegenstander, zodat hij in een geschil met hem zich op niemand kon beroepen dan op God zelf. Wat betreft zijn overtredingen tegen God, bidt David: *Heere, ga niet in het gericht met Uw knecht*, Psalm 143: 2; *gedenk mijn overtredingen niet*, Psalm 25:7. Daar vraagt hij God om genade, maar wat betreft zijn overtredingen tegen Saul, vraagt hij aan God om recht, *zijn twistzaak te twisten* zoals in Psalm 43:1. Of wel, hij kan zich niet rechtvaardigen tegen de beschuldiging van zonde, hij erkent dat zijn ongerechtigheid groot is, en hij is verloren indien God in Zijn oneindige barmhartigheid hem niet vergeeft, maar wel kan hij zich rechtvaardigen tegen de beschuldiging van geveinsdheid, en hij heeft reden om te hopen, dat hij, naar luid van het verbond van de genade, tot hen behoort, die kunnen verwachten gunst bij God te vinden. De vrome Job erkend dikwijls gezondigd te hebben en heeft toch aan zijn oprechtheid vastgehouden. Voor hen, die vals beschuldigd worden, is het een troost dat er een rechtvaardig God is, die vroeg of laat hun onschuld aan het licht zal brengen, een troost ook voor allen, die oprecht zijn in de Godsdienst dat God zelf getuige is van hun oprechtheid.

Plechtig betuigt hij zijn oprechtheid, "*ik wandel in mijn oprechtheid; mijn wandel is in overeenstemming met mijn belijdenis.*" Het is tevergeefs om te roemen op onze oprechtheid, tenzij wij bewijzen dat wij door Gods genade in oprechtheid hebben gewandeld en dat onze wandel in de wereld in eenvoudigheid en Godvruchtige oprechtheid was.

Hij brengt verscheidene bewijzen naar voren van zijn oprechtheid, hetgeen hem aanmoedigde op de Heere te vertrouwen als zijn rechtvaardige Rechter, die zijn rechtvaardige zaak zal beschermen en voorstaan, met de verzekering dat hij er met eer zal afkomen, (*daarom zal ik niet wankelen*) en dat diegenen niet zullen overwinnen, die beraadslagen om hem van zijn hoogheid te verstoten, zijn geloof te doen wankelen, zijn naam te bevleken en zijn komst op de troon te beletten, Psalm 62:5.

Zij, die oprecht zijn in de Godsdienst, kunnen op God vertrouwen dat zij niet zullen wankelen, niet van hun Godsdienst zullen afvallen.

Vers 2: “Proef mij², HEERE, en verzoek³ mij; toets mijn nieren en mijn hart.”

Hij onderwerpt zich aan het onfeilbaar onderzoek, “*proef mij, Heere, en verzoek mij*, zoals goud getoetst wordt, of het van het zuivere allooï is.” God kent ieders waar karakter, want Hij kent de gedachten en bedoelingen van het hart en ziet door elke vermomming heen. David bidt: *Heere, beproef mij*, hetgeen aanduidt dat het hem zeer welgevallig was, dat God hem kende en dat hij waarlijk begerig was om aan zichzelf ontdekt te worden en ook om aan geheel de wereld ontdekt te worden. Zo oprecht was hij in zijn toewijding aan zijn God en in zijn trouw aan zijn vorst, terwijl hij verdacht werd ten opzichte van die beide zaken een geveinsde (huichelaar) te zijn dat hij wenste een venster in zijn boezem te hebben, zodat al wie wilde in zijn hart kon zien.

Vers 3: “Want Uw goedertierenheid is voor mijn ogen, en ik wandel in Uw waarheid⁴.”

Hij hield God en Zijn genade continue voor ogen. Hij streefde naar Gods gunst als zijn doel, zijn hoogste goed: *Uw goedertierenheid is voor mijne ogen*. Het zal een goed bewijs zijn van onze oprechtheid, indien wij hetgeen wij doen in de Godsdienst, doen uit een beginsel van liefde tot God en omdat wij goede gedachten van Hem koesteren als de beste van alle wezens en de beste vriend en weldoener, en uit een dankbaar besef van Gods goedheid jegens ons in het bijzonder, die wij ons levenlang ondervonden hebben. Als wij Gods goedertierenheid voor onze ogen stellen als ons voorbeeld, dat wij trachten navolgers van Hem te zijn in het goede, 1 Petr. 3:13, als wij haar ons voor ogen stellen als een drijfveer en aanmoediging om onze plicht te doen, en bevreesd zijn om iets te doen, waardoor wij Gods gunst zouden kunnen verbeuren, en in zorg zijn om ons te bewaren in Zijn liefde, dan zal dat niet alleen een goed bewijs zijn van onze oprechtheid, maar een groten invloed op ons hebben om ons erin te doen volharden.

Hij bestuurde zichzelf door het Woord van God als zijn regel: “*Ik wandel in Uw waarheid, overeenkomstig Uw wet, want Uw wet is waarheid.*” Zij alleen kunnen het voordeel van Gods goedertierenheid verwachten, die leven naar Zijn waarheid, naar Zijn wetten, die er op gegrond zijn.

Vers 4: “Ik zit niet bij ijdele lieden, en met bedekte lieden ga ik niet om⁵.”

Hij had geen gemeenschap met de onvruchtbare werken van de duisternis, noch met de werkers van die werken. Hieruit bleek dat hij wezenlijk trouw was aan zijn vorst, dat hij zich nooit vergezeld heeft met hen, die ontevreden waren met zijn regering, met *de kinderen Belials*, die hem verachtten (1 Sam. 10:27). Hij was niet in hun complotten; hij vloekte de koning niet, zelfs niet in zijn hart. En het was ook een blijk van zijn trouw aan zijn God, dat hij zich nooit vergezeld met hen, van wie hij reden had te denken dat zij afkerig waren van de Godsdienst, er open vijanden van waren of valse vrienden. Grote zorg om slecht gezelschap te mijden, is beide een goed bewijs van onze oprechtheid en een goed middel om er ons bij te bewaren. Merk hier nu op:

1. Dat dit deel van zijn betoog terugziet op de zorg, die hij totnutoe heeft aangewend in deze zaak, en voorwaarts ziet op de zorg, die hij er nog in aanwenden zal. “*Ik heb niet bij hen gezeten, en ik zal niet met hen omgaan.*” Onze goede praktijken tot nu toe zullen voorbeelden zijn van onze oprechtheid, als er een vast besluit mee gepaard gaat om in de kracht van God erin te volharden tot het einde toe en er niet van terug te gaan, en van onze goede voornemens en besluiten voor het vervolg kunnen wij de vertroosting smaken als zij de voortzetting zijn van onze praktijken tot nu toe.
2. Dat David het gezelschap meed, niet alleen van goddelozen, maar ook van ijdele lieden; van hen, die geheel overgegeven waren aan werelds vermaak en vrolijkheid, en in wie geen degelijkheid, geen ernst was. Het gezelschap van de zodanigen is misschien wel het verderfelijkt voor een Godvruchtige, omdat hij misschien niet zo op zijn hoede is tegen de besmetting van ijdelheid als tegen die van bepaalde goddeloosheid.
3. Dat het gezelschap van *bedekte lieden* of geveinsden even gevaarlijk is als welk ander ook, en evenzeer is te mijden uit voorzichtigheid zowel als uit vroomheid. Boosdoeners wenden vriend-

schap voor jegens hen, die zij in hun strikken willen lokken, maar *zij veinzen; als Zij met hun stem smeken, geloof hen niet.*

4. Hoewel hij het soms niet kon vermijden om in het gezelschap van slechte lieden te zijn, wilde hij toch niet *met hen omgaan*; de zodanigen wilde hij niet tot zijn metgezellen kiezen, geen gelegenheid zoeken om met hen bekend te worden. Hij zou hen kunnen ontmoeten of aantreffen, maar hij wilde niet tot hen gaan, geen afspraak tot samenkomst met hen hebben; of, zo hij al met hen omging, wilde hij toch niet bij hen neerzitten, hij wilde niet langer in hun gezelschap vertoeven dan volstrekt noodzakelijk was om zaken af te handelen; hij wilde niet met hen samenwerken, niet spreken zoals zij spraken, niet doen zoals zij deden, zoals zij, die in *het gestoelte van de spotters zitten*, Psalm 1:1. Hij wilde in geen raadsvergadering met hen zitten om te beraadslagen over wegen en middelen om kwaad te doen, noch in gericht met hen zitten om het geslacht van de rechtvaardigen te veroordelen.

Vers 5: "Ik haat de vergadering der boosdoeners, en bij de goddelozen zit ik niet."

Wij moeten niet slechts in onze praktijken slecht gezelschap mijden, maar ook een afkeer hebben van hun beginselen en neigingen. David zegt hier niet alleen: "ik heb de vergadering van de boosdoeners gemeden," maar "ik heb haar gehaat," Psalm 139:21.

De vergadering van de boosdoeners, hun club, hun vereniging, is zeer bijzonder hatelijk voor Godvruchtige mensen. Gelijk goede mensen bij elkaar in staat zijn om zoveel te meer goed te doen zo zullen slechte mensen in verbond met elkaar zoveel te meer kwaad doen. In dit alles was David een type van Christus, die, hoewel Hij zondaren ontving en met hen at om hen te onderwijzen en hun goed te doen, toch overigens heilig, onbesmet en afgescheiden van de zondaars was inzonderheid van de Farizeeën, die geveinsden. Zo was David ook een voorbeeld voor Christenen, om, als zij zich bij Christus voegen, zich "te behouden van dit verkeerd geslacht," Hand. 2:40.

Vers 6: "Ik was⁶ mijn handen in onschuld, en ik ga rondom uw altaar, o HEERE!"

In vers 6 t/m 12 geeft David nog een nader bewijs van zijn oprechtheid, hetwelk bestond in zijn oprechte toegenegenheid tot de inzettingen van God en zijn voortdurende zorg ervoor, en het genot, dat hij er in smaakte. Geveinsden kunnen wel de inzettingen van God bijwonen, zoals de trotse Farizeeër naar de tempel opging om te bidden met de boetvaardige tollenaar, maar het is een goed teken van oprechtheid als we ze bijwonen op de wijze zoals David zegt dat hij het deed (vers 6 t/m 8).

Hij was zeer zorgzaam en nauwgezet in zijn voorbereiding voor de heilige inzettingen van God. "*Ik zal mijn handen wassen in onschuld*". Hij onthield zich niet slechts van het gezelschap van de zondaren, maar hield zich rein van de besmetting van de zonde, en dat wel met het oog op de plaats, welke hij had onder hen die rondom het altaar van God gaan. "ik zal mij wassen en zo zal ik rondom Uw altaar gaan, wetende dat ik er anders niet welkom zou wezen." Dit is gelijk aan hetgeen wij lezen in 1 Cor. 11:28: "Maar een ieder beproeve zichzelf en ete dan van het brood en drinke uit de beker," alzo voorbereid. Dit geeft de volgende zaken te kennen:

1. De gewoonte van zich voor te bereiden, *ik zal mijne handen wassen in onschuld*, ik zal zorgvuldig waken tegen alle zonde, mijn geweten rein houden van de dode werken, die het zouden verontreinigen en mijn naderen tot God zouden verhinderen." Zie Psalm 24:3,4: "*Wie zal klimmen op de berg des Heeren, en wie zal staan in de plaats Zijner heiligheid? Die rein van handen, en zuiver van hart is, die zijn ziel niet opheft tot ijdelheid, en die niet bedrieglijk zweert.*"
2. Werkelijke voorbereiding. Het ziet op de plechtigheid van het zich wassen van de priesters, als zij in de tabernakel gingen om dienst te doen, Exod. 30:20 en 21. David was geen priester, maar hij wilde (wat ieder aanbieder behoort te doen) op het wezen zien, dat de priesters moesten afschaduwen. In onze voorbereidingen voor plechtige inzettingen, moeten wij ons niet alleen kunnen zuiveren van de beschuldiging van heersend ongeloof en geveinsdheid, onze onschuld daaraan betuigen, hetgeen aangeduid werd door "het wassen vande handen" Deut. 21:6; maar wij moeten ons ook reinigen van de vlekken van de nog overgebleven ongerechtigheid, door onze bekering te vernieuwen en het bloed van Christus opnieuw toe te passen op ons geweten om het te reinigen en tot vrede te brengen. Hij, die gewassen is, dat is, in een staat van gerechtvaardigd te zijn is gekomen, heeft nodig "de voeten te wassen", Joh. 13:5; zijn handen te wassen, ze te

wassen in onschuld; hij, die boetvaardig is, is *bijna onschuldig*, en hij, die vergeving heeft ontvangen, is in zoverre onschuldig, dat zijn zonden hem niet gedacht, niet toegerekend zullen worden.

Hij was zeer ijverig en ernstig in zijn bijwonen ervan; ik *ga rondom Uw altaar*, een toespeling op de gewoonte van de priesters, die terwijl het offer geofferd werd, rondom het altaar gingen, hetgeen waarschijnlijk degenen, die het offer brachten, op enige afstand ook deden, waarmee zij hun ijverig letten op hetgeen gedaan werd te kennen gaven en hun plichtmatig, gehoorzaam bijwonen van de dienst, "*Ik ga rondom Uw altaar met de menigte, die er omheen gaat.*" David, een groot, aanzienlijk man, een man van zaken, een krijgsman, achtte het niet beneden zijn waardigheid om met de menigte aan Gods altaren te verschijnen en hij kon er de tijd voor vinden. Alle kinderen van God zullen niet missen om tot Gods altaar te komen in gehoorzaamheid aan Zijn geboden en om Zijn gunst te verwerven. Christus is ons altaar, niet zoals het altaar in de Joodse kerk, dat door hen gevoed werd, maar een altaar, van hetwelk wij eten, en waarop wij leven, Hebr. 13:10. Het is een lieflijk gezicht als Gods altaar aldus omringd wordt en het is heerlijk om onszelf te zien onder hen, die er om heengaan.

Vers 7: "Om te doen⁷ horen de stem des lofs, en om te vertellen al Uw wonderen."

In al zijn bijwonen van en deelnemen aan de inzettingen van God, had hij de heerlijkheid van God op het oog en was hij ijverig in dankbare lofzegging en aanbidding van Hem. Hij beschouwde de plaats van de aanbidding als de plaats, waar de eer van God woonde en daarom stelde hij het zich ten doel om aldaar God te eren Hem de eer te geven van Zijn naam, met de stem van dankzegging al de wonderen van God bekend te maken. Zijn genaderijke werken, die ons oproepen tot dankzegging, zijn allen wonderen, die onze bewondering opwekken. Wij behoren ze te verkondigen, ze bekend te maken tot Zijn eer, en anderen op te wekken om Hem er voor te loven; en wij moeten het doen met de stem van dankzegging, daar wij ons bewust zijn van onze verplichting om op alle mogelijke wijzen dankbaar de gunsten te erkennen, die wij van God hebben ontvangen.

Vers 8: "HEERE! ik heb lief de woning van Uw huis, en de plaats des tabernakels Uwer eer⁸."

Hij deed dit met zielsverlusting en uit een beginsel van ware liefde tot God en Zijn inzettingen. Dienaangaande beroept hij zich op God; "Heere, Gij weet hoe *lief ik de woning heb van Uw huis*, de tabernakel, waarin het U behaagt Uw wonen onder Uw volk te openbaren en hun hulde te ontvangen, de woonplaats van Uw heerlijkheid." David was soms door vervolging genoodzaakt in de landen van afgodendienaars te wonen en verhinderd om tot Gods altaren te komen en zijn vervolgers, die hem daartoe genoodzaakt hadden hebben het hem misschien als zijn misdaad aangewreven en verweten. Zie 1 Sam. 20:27: "Maar, Heere", zegt hij, "ofschoon ik niet kan komen tot de woning van Uw huis, heb ik haar toch lief, mijn hart is daar, en het is mijn grootste smart, dat ik er niet zijn kan." Allen, die God waarlijk liefhebben, hebben ook waarlijk de inzettingen van God lief, en zij hebben ze lief omdat Hij er Zijn eer in openbaart, en omdat zij hun de gelegenheid bieden Hem te eren. Onze Heere Jezus Christus heeft de eer van Zijn Vader liefgehad en er zich op toegelegd om Hem te verheerlijken; Hij had de woning lief van Zijn huis, Zijn kerk onder de mensen, en Hij heeft zich voor haar overgegeven, ten einde haar te bouwen en te heiligen. Zij, die gemeenschap met God liefhebben en er zich in verlustigen om tot Hem te naderen, bevinden dat dit een voortdurend genot is, een troostrijk bewijs van hun oprechtheid, en een lieflijke voorsmaak van hun eindeloze gelukzaligheid.

Vers 9-10: "Raap⁹ mijn ziel niet weg met de zondaren, noch mijn leven met de mannen¹⁰ des bloeds; In¹¹ welke handen schandelijk bedrijf is, en welke rechterhand vol geschenken is."

Bewijzen gegeven hebbende van zijn oprechtheid, bidt David nu oprecht met een ootmoedig vertrouwen op God, (zoals zij hebben, van wie hun hart hen niet veroordeelt) dat hij niet onder het oordeel mocht vallen van de goddelozen, "*Raap mijn ziel niet weg met de zondaren.*"

Hier:

1. Beschrijft David deze zondaren, die hij beschouwde als in een zeer ellendige toestand te zijn, zo ellendig, dat hij niet kon wensen dat de ergste vijand, die hij had in de wereld, in een ellendiger toestand zou komen. "Het zijn mannen des doods, die dorsten naar bloed en zich onder zware bloedschuld bevinden. Zij doen kwaad, er is schandelijk bedrijf in hun handen. Hoewel zij winst behalen met hun goddeloosheid (want hun rechterhand is vol geschenken, steekpenningen om

het recht te verkeren), zal dat hun toestand toch niet beter maken, immers *wat baat het een mens, zo hij de gehele wereld gewint en lijdt schade aan zijn ziel?*"

2. Vreest hij dat zijn deel met hen zal zijn. Hij heeft hen nooit bemind, zich nooit met hen vergezeld in deze wereld, en daarom kon hij in het geloof bidden niet lotgemeen met hen te zijn in de andere wereld. Onze ziel moet weldra vergaderd, weggenomen worden, om terug te keren tot God die haar gegeven heeft en haar wederom op zal eisen. Zie Job 34:14. Het is van belang voor ons om eens te bedenken of onze ziel dan vergaderd zal worden met de heiligen of met de zondaren, of zij ingebonden zal zijn in het bundeltje van de levenden bij de Heere, zoals de zielen van de gelovigen, 1 Sam. 25:29, of in de bussel van onkruid voor het vuur, Matth. 13:30. De dood verzamelt ons tot ons volk, tot hen, die ons volk zijn terwijl wij leven, met wie wij verkiezen ons te vergezellen, en met wie wij lotgemeen willen wezen; tot hen zal de dood ons vergaderen, en met hen moeten wij lotgemeen zijn tot in eeuwigheid. David vreesde de dood te sterven van de goddelozen, en zo wij ook van dat gevoelen zijn, en er naar leven, dan zullen wij voor eeuwig gelukkig zijn. Zij, die geen metgezellen willen wezen van zondaars, in hun vrolijkheid niet eten van hun lekkernijen, kunnen in het geloof bidden dat zij hun metgezellen niet zullen wezen in de rampzaligheid, niet zullen drinken van hun beker, hun beker van de zwijmeling.

Vers 11-12: "Maar ik wandel in mijn oprechtheid, verlos mij dan en wees mij genadig. Mijn voet staat op effen¹² baan; ik zal den HEERE loven in de vergaderingen¹³."

Met een heilig, nederig vertrouwen geeft David zich over aan Gods genade. Hij belooft dat hij door Gods genade volharden zal in zijn plicht. "Wat anderen ook mogen doen, ik *wandel in mijn oprechtheid*." Als ons geweten voor ons getuigt dat wij gewandeld hebben in onze oprechtheid, dan is dit troostrijk voor ons, en het moet ons bevestigen in ons besluit om aldus voort te gaan.

Hij bidt om Gods genade, om hem daartoe instaat te stellen, en er hem de vertroosting van te geven. "Verlos mij uit de handen van mijn vijanden, en wees mij genadig in leven en in sterven." Al zijn wij ook nog zo vast overtuigd van onze oprechtheid, toch moeten wij steunen op Gods genade en de grote verlossing, die Christus heeft verworven door Zijn lijden en sterven en bidden om het voordeel daarvan.

Hij heeft een welgevallen aan zijn standvastigheid: "*Mijn voet staat op effen baan* waar ik niet zal struikelen, en waar ik niet af zal vallen." Dat spreekt hij als iemand, die zijn besluiten en voornemens voor God en Godsvrucht vast vindt, niet bewogen kan worden door de verzoeken van de wereld, en zijn vertroosting vast bevindt in God en Zijn genade niet gestoord of verontrust kan worden door de kruisen en moeilijkheden van de wereld.

Hij stelt zich voor dat hij nog aanleiding zal hebben om de Heere te prijzen, voorzien zal worden van stof om Hem te loven, een hart zal hebben om te loven en te danken, en dat hij, hoewel thans misschien buitengesloten van de openbare inzettingen van God, toch opnieuw de gelegenheid zal hebben om God te loven in de vergadering van Zijn volk. Zij, die de vergaderingen van de boosdoeners haten, zullen bij de vergadering gevoegd worden van de rechtvaardigen, en zich met hen verenigen om God te loven, en het is lieflijk om dat te doen in goed gezelschap, hoe groter hoe beter, want dan is het meer gelijk aan de hemel.

Samenvatting van Psalm 26:

1. David onderwerpt zich aan een plechtig gerechtelijk onderzoek (vers 1 en 2);
2. David geeft voortdurend acht op God en Zijn genade (vers 3);
3. David heeft een ingewortelde afkeer van de zonde en zondaren (vers 4 en 5);
4. David's oprechte liefde voor de inzettingen van God en zijn zorg ervoor (vers 6 t/m 8);
5. David bidt oprecht, met een ootmoedig vertrouwen op God dat hij niet onder het oordeel mocht vallen van de goddelozen (vers 9 en 10);
6. Met een heilig, nederig vertrouwen geeft David zich over aan Gods genade (vers 11 en 12);

Vragen:

1. Het wassen van de handen in vers 6 heeft betrekking op de zorgzame en nauwgezette voorbereiding voor de heilige inzettingen. Welke inzettingen waren dat in Davids tijd? Welke inzettingen verstaan we eronder in onze tijd?
2. In de Bijbel is nog iemand die ook zijn handen in onschuld heeft gewassen. Wie? Was hij onschuldig?
3. Hoe is onze voorbereiding op Gods heilige inzettingen? Hoe is onze zaterdagavond-besteding? Hoe bereiden we ons 's-zondags voor op de kerkdiensten?
4. Uit vers 6b t/m vers 8 blijkt dat David Gods inzettingen zeer lief heeft. Hoe is dat bij ons? Is het ons een lust om naar Gods huis te gaan? Noem eens een aantal psalmen die hier betrekking op hebben?
5. Hoe gaan we om met onze eigen gemeente? Hebben we haar lief als planting van God? Mogen we dan kritisch zijn op de Woordbediening?
6. Wanneer gaan we net als David, in vers 4 en 5, de vergadering der boosdoeners haten?
7. In vers 2 verzoekt David de HEERE. Mag hij dit eigenlijk wel?
8. Welk verzoeken van de HEERE mag niet?
9. Hoe is ons omgaan met de mensen in deze wereld? Wat wordt bedoeld met bij de goddelozen zitten?
10. Zou de vergadering der boosdoeners kunnen slaan op de politiek, bv gemeenteraad of tweede kamer? Ken je groeperingen die de politiek mijden?

¹ Naar de bijbelverklaring van Matthew Henry

² Kanttekening SV: Psalm 17:3 "Gij hebt mijn hart geproefd, des nachts bezocht, Gij hebt mij getoetst. Gij vindt niets; hetgeen ik gedacht heb, overtreedt mijn mond niet."

³ Kanttekening SV: Genesis 22:1 "En het geschiedde na deze dingen, dat God Abraham verzocht; en Hij zeide tot hem: Abraham! En hij zeide: Zie, hier ben ik!"

⁴ Kanttekening SV: Psalm25:5 "Leid mij in Uw waarheid, en leer mij, want Gij zijt de God mijns heils; U verwacht ik den gansen dag." Psalm 25:10 "Alle paden des HEEREN zijn goedertierenheid en waarheid, dengenen, die Zijn verbond en Zijn getuigenissen bewaren."

⁵ Kanttekening SV: Jozua 23:7 "Dat gij niet ingaat tot deze volken: deze, die overgebleven zijn bij ulieden; gedenkt ook niet aan den naam hunner goden, en doet er niet bij zweren, en dient hen niet, en buigt u voor die niet;"

⁶ Kanttekening SV: Hij wil zeggen dat hij zijn uiterlijken godsdienst alzo doet, dat hij daarbij ook een heilig leven voert, daar de huichelaars het tegendeel doen. Aangaande het wassen der handen tot een teken van onschuld, zie Deut. 21:6, en Matth. 27:24. Sommigen verstaan het van de gewone wassing dergenen, die tot het altaar kwamen, [en in den tabernakel ingaande, het altaar enigzins moesten omgaan, gelijk volgt] Exod. 40: 32; beide zien op zuivering van zonden, onschuld en onstraffelijkheid. Verg. Jes. 1:15,16; 1 Tim. 2:8.

Deuteronomium 21:6 En alle oudsten derzelver stad, die naast aan den verslagene zijn, zullen hun handen wassen over deze jonge koe, die in dat dal de nek doorgehouden is;

Mattheus 27:24 Als nu Pilatus zag, dat hij niet vorderde, maar veel meer dat er oproer werd, nam hij water en wies de handen voor de schare, zeggende: Ik ben onschuldig aan het bloed dezès Rechtvaardigen; gijlieden moogt toezien.

Exodus 40:32 Als zij ingingen tot de tent der samenkomst, en als zij tot het altaar naderden, zo wiesen zij zich, gelijk als de HEERE aan Mozes geboden had.

Jesaja 1:15 En als gijlieden uw handen uitbreidt, verberg Ik Mijn ogen voor u; ook wanneer gij het gebed vermenigvuldigt, hoor Ik niet; want uw handen zijn vol bloed.

Jesaja 1:16 Wast u, reinigt u, doet de boosheid uwer handelingen van voor Mijn ogen weg, laat af van kwaad te doen.

1 Timotheus 2:8 Ik wil dan, dat de mannen bidden in alle plaatsen, opheffende heilige handen, zonder toorn en twisting.

⁷ Kanttekening SV: Dat is, overluid te zingen, dat men het wel kan horen. Alzo Ps. 66:8, en Ps. 106:2; verg. 1 Kron. 15:1 Psalm 66:8 Looft, gij volken! onzen God; en laat horen de stem Zijns roems.

Psalm106:2 Wie zal de mogendheden des HEEREN uitspreken, al Zijn lof verkondigen?

1 Kronieken 15:16 En David zeide tot de oversten der Levieten, dat zij hun broeders, de zangers, stellen zouden met muziekinstrumenten, met luiten, en harpen, en cimbalen, dat zij zich zouden doen horen, verheffende de stem met blijdschap.

⁸ Kanttekening SV: Dat is, waarin Gij zelf, die een God der heerlijkheid zijt, woont.

⁹ Kanttekening SV: Hebr. verzamel niet, dat is hier, verzamelende raap niet weg; gelijk men eerst verzamelt hetgeen men daarna op- en wegneemt. De zin is, breng mij niet om met de goddelozen, met wier doen ik toch gene gemeenschap heb, gelijk volgt. Alzo wordt Het Hebr. woord, dat verzamelen betekent, gebruikt voor wegrapen; Gen. 30:23; Jes. 4:1; Jer. 8:13, en Jer. 16:5; en voorts van sterven, omkomen, het leven verliezen. Zie Richt. 18:25; 1 Sam. 15:6; Jes. 57:1; Ezech. 34:29. Verg. ook Ps. 28:3, en Gen. 25:8. Soms wordt het ook gebruikt van gunstig opnemen in huis, of onderdak of deksel nemen, innemen, aannemen. Zie Num. 12:14; Joz. 20:4; Richt. 19:15; Ps. 27:10; Jer. 47:6, en verg. Matth. 23:37.

Ezechiël 34:29 En Ik zal hun een plant van naam verwekken; en zij zullen niet meer weggeraapt worden door honger in het land, en den smaad der heidenen niet meer dragen.

Psalmen 28:3 Trek mij niet weg met de goddelozen, en met de werkers der ongerechtigheid, die van vrede spreken met hun naasten, maar kwaad is in hun hart.

Genesis 25:8 En Abraham gaf den geest en stierf, in goeden ouderdom, oud en des levens zat, en hij werd tot zijn volken verzameld.

Numeri 12:14 En de HEERE zeide tot Mozes: Zo haar vader smadelijk in haar aangezicht gespogen had, zou zij niet zeven dagen beschaamd zijn? Laat haar zeven dagen buiten het leger gesloten, en daarna aangenomen worden!

Jozua 20:4 Als hij vlucht tot een van die steden, zo zal hij staan aan de deur der stadspoort, en hij zal zijn woorden spreken voor de oren van de oudsten derzelver stad; dan zullen zij hem tot zich in de stad nemen, en hem plaats geven, dat hij bij hen wone.

Richteren 19:15 En zij weken daarheen, dat zij inkwamen, om in Gibeà te vernachten. Toen hij nu inkwam, zat hij neder in een straat der stad, want er was niemand, die hen in huis nam, om te vernachten.

Psalm 27:10 Want mijn vader en mijn moeder hebben mij verlaten, maar de HEERE zal mij aannemen.

¹⁰ Kanttekening SV: Hebr. der bloede, dat is, bloedgierigen, moorddadigen, gelijk Ps. 5:7. Psalm 5:6 Gij zult de leugensprekers verdoen; van den man des bloeds en des bedrogs heeft de HEERE een gruwel.

¹¹ Kanttekening SV: Dat is, die schelmstukken, of boze arglistige, praktijken, onderhanden hebben; verg. Job 11:14, met de aantekening. Job 11:14 Indien er ondeugd in uw hand is, doe die verre weg; en laat het onrecht in uw tenten niet wonen.

¹² Kanttekening SV: Hebr. in, of op het rechte, effene, platte. Alzo wordt het Hebr. woord [betekenende rechtheid, of rechtigheid, gesteld tegen krom, oneffen, Jes. 40:4], voor plat, vlak, effen land genomen, Deut. 3:10; Jer. 21:13. Jesaja 40:4 Alle dalen zullen verhoogd worden, en alle bergen en heuvelen zullen vernederd worden; en wat krom is, dat zal recht, en wat hobbelachtig is, dat zal tot een vallei gemaakt worden.

Deuteronomium 3:10 Al de steden des platten lands, en het ganse Gilead, en het ganse Bazan, tot Salcha en Edrei toe; steden des koninkrijks van Og in Bazan.

Jeremia 21:13 Ziet, Ik wil aan u, gij inwoneres des dals, gij rots van het plein! spreekt de HEERE; gijlieden, die zegt: Wie zou tegen ons afkomen, of wie zou komen in onze woningen?

¹³ Kanttekening SV: Hij wil zeggen dat hij, vertrouwende op de goede uitkomst alsof zij voor ogen ware, niet alleen in het geheim, maar ook in het openbaar voor de gemeente, God zal danken, dat Hij hem in zovele gevaren en aanvechtingen naar ziel en lichaam bewaard, en ten aanzien van beide als op een effen en zekere baan zal hebben gesteld.